

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5893/2567

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลา โจทก์ นาย อ.โจทก์ร่วม นาย บ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 390, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.พ.พ. มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 90, ป.วิ.อ. มาตรา 46

ย่อ / หลักกฎหมาย

พฤติการณ์ที่โจทก์ร่วมเข้าใจว่าจำเลยเป็น ห. จึงร้องถามว่าใช่ ห. หรือไม่ ผลิตวิสัยของคนร้ายที่จะไม่ส่งเสียให้เหยื่อรู้ตัวก่อนลงมือกระทำผิด ต่อมาเมื่อโจทก์ร่วมกับจำเลยพบกันอีกครั้งก็ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมมีพฤติการณ์ใดอันจะเป็นภัยอันตรายร้ายแรงต่อจำเลยซึ่งนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ บุตรชายเล่นสวนทางมา จำเลยย่อมสามารถใช้อาวุธปืนยิงขึ้นฟ้าหรือยิงไปทางอื่นเพื่อข่มขู่โจทก์มิให้ทำร้ายจำเลยได้ ไม่มีความจำเป็นที่จำเลยจะต้องใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วม 2 นัด ติดต่อกัน การกระทำของจำเลยจึงเกินกว่ากรณีแห่งการจำต้องกระทำเพื่อป้องกัน จำเลยจึงมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 และมาตรา 69 ทั้งตามพฤติการณ์แห่งคดีย่อมเห็นได้ว่าความสำคัญผิดของจำเลยดังกล่าวเกิดขึ้นโดยความประมาทของจำเลย เนื่องจากจำเลยมิได้ใช้ความระมัดระวังพิจารณาให้รอบคอบก่อนลงมือยิงว่าโจทก์ร่วมเป็นคนร้ายจริงหรือไม่ จำเลยย่อมมีความผิดฐานกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม ป.อ. มาตรา 390 โดยผลของมาตรา 62 วรรคสองด้วย ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 91, 288 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 8 ทวิ, 72 ทวิ และริบของกลาง จำเลยให้การต่อสู้อ้างเหตุป้องกัน ระหว่างพิจารณา นายโอภาสผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาพยายามฆ่าผู้อื่น ส่วนข้อหาอื่นโจทก์ร่วมไม่ใช่ผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่ารักษาพยาบาล 80,000 บาท ค่าเจ็บป่วยทนทุกข์ทรมาน 100,000 บาท ค่าเสียอวัยวะหรือความสามารถอื่น 300,000 บาท และค่าเสื่อมสภาพ เสื่อมเสียชื่อเสียง และค่าเสียหายทางจิตใจ 100,000 บาท รวมเป็นเงิน 580,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่จำเลยกระทำละเมิดไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่น จำคุก 10 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ปรับ 3,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่

การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 ปี 8 เดือน และปรับ 2,000 บาท หากไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 รัชของกลาง กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ รวม 150,000 บาท พร้อมอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 3 พฤศจิกายน 2563 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์รวม ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ร่วมร้องขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันรับฟังเป็นยุติว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง จำเลยใช้อาวุธปืนพกอัตโนมัติ RUGER ขนาด 9 มม. หมายเลขทะเบียน กท xxxxxxx ของจำเลยซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายยิงนายโสภาสโจทก์ร่วม 2 นัด กระสุนปืนถูกที่สะโพกขวา ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร และที่ต้นขาขวาด้านหน้า ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เซนติเมตร ใช้เวลารักษาประมาณ 2 สัปดาห์ บาดแผลยังไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต สำหรับความผิดฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า จำเลยกระทำไปโดยสำคัญผิดในข้อเท็จจริงเพราะขณะจำเลยกับภริยากำลังกรีดยางอยู่ในสวนยางพาราได้ยินเสียงรถจักรยานยนต์ 3 ถึง 4 คัน ขับวนไปวนมาบริเวณถนนหน้าสวนยางพารา จำเลยคิดว่าคนขับรถจักรยานยนต์พวกนั้นเป็นคนร้ายจะเข้ามาในสวนยางพารา จึงบอกให้ภริยาดับไฟฉายที่คาดศีรษะและหลบซ่อนตัว ส่วนจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกจากสวนยางพารากลับไปบ้านเพื่อขอความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ระหว่างทางพบโจทก์ร่วมกับพวก 1 คน จอดรถจักรยานยนต์อยู่ข้างทาง เมื่อจำเลยขับรถผ่านได้ยินเสียงตะโกนว่า "เหี้ยหยุด ไอ้เหี้ยมิใช่" แล้วโจทก์ร่วมกับพวกขับรถไล่ตาม จำเลยเข้าใจว่าโจทก์ร่วมกับพวกเป็นคนร้ายจึงขับรถหลบหนีจนรถล้มลงในสวนยางพาราข้างทาง จำเลยทิ้งรถไว้แล้ววิ่งหนีเข้าไปในบ้านและบอกบุตรชายให้ขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยนั่งซ้อนท้ายเพื่อไปรับภริยาที่หลบซ่อนตัวอยู่ในสวนยางพาราโดยจำเลยพกอาวุธปืนติดตัวไปด้วย ระหว่างทางพบโจทก์ร่วมขับรถจักรยานยนต์สวนทางมาและเห็นโจทก์ร่วมวรรถกลับพร้อมทำท่าเหมือนจะชักอะไรออกจากเอว จำเลยจึงใช้อาวุธปืนยิงไป 2 นัด เพื่อป้องกันตนและบุตรชายอันเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายโดยสำคัญผิดในข้อเท็จจริงว่าโจทก์ร่วมกับพวกเป็นคนร้าย แม้จำเลยไม่ได้ยกปัญหาข้อนี้ขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในศาลชั้นต้น แต่ได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 มิได้หยิบยกขึ้นวินิจฉัยให้ ศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 ประกอบมาตรา 225 และเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหานี้ไปโดยไม่ต้องย้อนสำนวนซึ่งในข้อนี้โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมเป็นพยานเบิกความว่า โจทก์ร่วมกับพวกอีก 3 คน ประกอบด้วยนายตัน นายแก้ว และนายเข้ม ไม่ทราบชื่อจริงและชื่อสกุล ขับรถจักรยานยนต์ 4 คัน มาตามถนนภายในหมู่บ้านทุ่งจิ้งซึ่งสองข้างทางเป็นสวนยางพาราเพื่อจะไปทวงหนี้ 6,000 บาท จากนายเหมียว ไม่ทราบชื่อจริงและชื่อสกุล ลูกหนี้ของโจทก์ร่วม เมื่อไปถึงบ้านนายเหมียว ไม่พบนาย

เหมีย โจทก์ร่วมกับพวกพากันขับรถไปหานายตื้อ ไม่ทราบชื่อจริงและชื่อสกุล ซึ่งมีบ้านอยู่ห่างจากบ้านนายเหมียประมาณ 500 เมตร เมื่อพบนายตื้อ โจทก์ร่วมสอบถามถึงนายเหมีย นายตื้อแจ้งว่า ไม่ทราบว่านายเหมียไปไหน โจทก์ร่วมคุยกับนายตื้ออยู่พักหนึ่งแล้วนายแก้วและนายเข็มขับรถแยกกลับไป ส่วนโจทก์ร่วมและนายตันขับรถออกจากบ้านนายตื้อแล้วโจทก์ร่วมแวะจอดรถข้างทางเพื่อปัสสาวะ โดยนายตันจอดรถรออยู่ใกล้ ๆ ระหว่างนั้นโจทก์ร่วมเห็นจำเลยขับรถจักรยานยนต์ผ่านมา โจทก์ร่วมเข้าใจว่าจำเลยเป็นนายเหมียจึงตะโกนเรียก แต่จำเลยไม่พูดอะไร โจทก์ร่วมและนายตันพากันขับรถย้อนไปหานายตื้อ จากนั้นโจทก์ร่วมและนายตันขับรถออกจากบ้านนายตื้อเพื่อไปบ้านนายเหมียโดยนายตื้อนั่งซ้อนท้ายรถโจทก์ร่วม ระหว่างทางพบรถจักรยานยนต์ 1 คัน ล้มอยู่ในสวนยางพาราข้างทาง นายตื้อบอกว่าเป็นรถของจำเลยซึ่งเป็นพี่ชายนายตื้อแล้วนายตื้อลงจากรถเดินเข้าไปในสวนยางพารา โจทก์ร่วมนั่งคร่อมรถรอนายตื้อ ส่วนนายตันขับรถแยกกลับไป ระหว่างนั้นโจทก์ร่วมเห็นรถจักรยานยนต์ 1 คัน มีคนขับและคนนั่งซ้อนท้ายแล่นสวนทางมาแล้วจำเลยซึ่งเป็นคนนั่งซ้อนท้ายและคาดไฟฉายที่ศีรษะใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วม 2 นัด เห็นว่า พฤติการณ์ของโจทก์ร่วมกับพวกรวม 4 คน ขับรถจักรยานยนต์ 4 คัน พากันไปตามหานายเหมียที่บ้านในเวลา 4.30 นาฬิกา เมื่อไม่พบก็พากันขับรถไปบ้านนายตื้อซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านนายเหมีย เมื่อโจทก์ร่วมพบนายตื้อได้สอบถามถึงนายเหมีย แต่นายตื้อไม่ทราบว่านายเหมียไปไหน โจทก์ร่วมกับพวกก็ยังไม่ได้ไปไหนคงขับรถวนไปวนมาบริเวณถนนที่เกิดเหตุใกล้สวนยางพาราขณะจำเลยกับภริยากำลังกรีดยางอยู่ซึ่งเป็นเหตุให้จำเลยเข้าใจผิดว่าโจทก์ร่วมกับพวกเป็นคนร้าย จำเลยจึงบอกให้ภริยาดับไฟฉายที่คาดศีรษะแล้วหลบซ่อนอยู่ในสวนยางพารา ส่วนจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกจากสวนยางพาราเพื่อไปขอความช่วยเหลือจากเพื่อนบ้าน ระหว่างทางจำเลยเห็นโจทก์ร่วมกับนายตัน และรถจักรยานยนต์ 2 คัน โจทก์ร่วมก็เห็นจำเลยแล้วเข้าใจไปว่าจำเลยเป็นนายเหมียจึงตะโกนเรียกแล้วขับรถไล่ตาม จำเลยขับรถหนีจนรถจำเลยล้มลง จำเลยต้องทิ้งรถและวิ่งเข้าบ้านซึ่งอยู่ไม่ไกลจากจุดที่รถล้ม จากนั้นจำเลยให้บุตรชายขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยนั่งซ้อนท้ายเพื่อไปรับภริยาที่หลบซ่อนอยู่ในสวนยางพารา เมื่อจำเลยได้พบกับโจทก์ร่วมในเวลาต่อมา โจทก์ร่วมใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมทันที เชื่อว่าจำเลยเข้าใจว่าโจทก์ร่วมเป็นคนร้ายนั่นเอง หลังจากจำเลยยิงโจทก์ร่วมแล้วก็ไม่ได้หลบหนีหรือมีพฤติการณ์ปกปิดการกระทำความผิด เพราะเมื่อพันตำรวจตรีวิชิต สารวัตรสืบสวนสอบสวน สถานีตำรวจภูธรทุ่งลุงกับพวกเจ้าพนักงานตำรวจเดินทางไปสอบถามจำเลยที่บ้าน จำเลยก็ให้การยอมรับว่าใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมพร้อมนำอาวุธปืน แมกกาซีน กระสุนปืน และซองพกในมามอบให้ยึดเป็นของกลาง โดยให้การถึงสาเหตุที่ใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วม นอกจากนั้นยังไปเยี่ยมโจทก์ร่วมขณะพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล แต่ที่จำเลยนำสืบโดยอ้างตนเองเบิกความเป็นพยานว่า ขณะจำเลยนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ที่บุตรชายขับได้พบโจทก์ร่วมขับรถจักรยานยนต์สวนทางมาและเห็นโจทก์ร่วมวรรถกลับพร้อมทำท่าเหมือนจะชักอะไรออกจากเอว จึงใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วม 2 นัด นั้น ขัดแย้งกับสภาพบาดแผลของโจทก์ร่วมที่แพทย์ตรวจพบบาดแผลจากกระสุนปืนที่บริเวณสะโพกขวาและต้นขาขวา หากโจทก์ร่วมวรรถกลับมาก็ที่จำเลยดังที่จำเลยกล่าวอ้าง ร่องรอยบาดแผลจากกระสุนปืนจะอยู่ที่บริเวณสะโพกซ้ายและต้นขาซ้ายข้อต่อข้อของจำเลยจึงไม่น่าหนักให้รับฟัง เชื่อว่า ในคืนเกิดเหตุโจทก์ร่วมกับพวกขับรถจักรยานยนต์ไปตามหานายเหมีย แต่ไม่พบ จึงไปหานายตื้อ เมื่อนายตื้อแจ้งว่าไม่ทราบว่านายเหมียไปไหน โจทก์ร่วมจึงขับรถออกจากบ้านนายตื้อไปแวะจอดรถเพื่อปัสสาวะแล้วโจทก์ร่วมเห็นจำเลยขับรถจักรยานยนต์ผ่านมาพอดี โจทก์ร่วมเข้าใจว่าจำเลยเป็นนายเหมียจึงร้องถามและขับรถ

ไล่ตามไป แต่ไม่ทัน โจทก์ร่วมจึงขับรถกลับไปหานายตื้อ และให้นายตื้อนั่งซ้อนท้ายเพื่อตามหานายเหมียวแล้วไปพบรถของจำเลยล้อยู่ในสวนยางพาราข้างทาง นายตื้อลงจากรถเดินเข้าไปในสวนยางพารา ส่วนโจทก์ร่วมนั่งคร่อมรถอนายนายตื้อ โจทก์ร่วมจึงมีใช้คนร้าย ประกอบเมื่อโจทก์ร่วมกับจำเลยพบกันครั้งแรกโจทก์ร่วมเข้าใจว่าจำเลยเป็นนายเหมียวจึงร้องถามว่าใช้นายเหมียวหรือไม่ ผิดวิสัยของคนร้ายที่จะไม่ส่งเสียงให้เหยื่อรู้ตัวก่อนลงมือกระทำการทำผิด ต่อมาเมื่อโจทก์ร่วมกับจำเลยพบกันอีกครั้งก็ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมมีพฤติการณ์ใดอันจะเป็นภัยอันตรายร้ายแรงต่อจำเลยซึ่งนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์บุตรชายเล่นสวนทางมา จำเลยย่อมสามารถใช้อาวุธปืนยิงขึ้นฟ้าหรือยิงไปทางอื่นเพื่อข่มขู่โจทก์มิให้ทำร้ายจำเลยได้ ไม่มีความจำเป็นที่จำเลยจะต้องใช้อาวุธปืนยิงโจทก์ร่วมขณะนั่งคร่อมรถอนายนายตื้อ 2 นัด ติดต่อกัน การกระทำของจำเลยจึงเกินกว่ากรณีแห่งการจำต้องกระทำเพื่อป้องกัน จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 และมาตรา 69 ซึ่งศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ ทั้งตามพฤติการณ์แห่งคดีย่อมเห็นได้ว่าความสำคัญผิดของจำเลยดังกล่าวเกิดขึ้นโดยความประมาทของจำเลย เนื่องจากจำเลยมิได้ใช้ความระมัดระวังพิจารณาให้รอบคอบก่อนลงมือยิงว่าโจทก์ร่วมเป็นคนร้ายจริงหรือไม่ จำเลยย่อมมีความผิดฐานกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 390 โดยผลของมาตรา 62 วรรคสองด้วย ซึ่งแม้จะเป็นข้อแตกต่างกับข้อเท็จจริงที่โจทก์กล่าวมาในฟ้อง แต่ต่างกันระหว่างการกระทำความผิดโดยเจตนา กับประมาท ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสองและวรรคสาม ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 และกรณีนี้เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงต้องลงโทษฐานพยายามฆ่าผู้อื่นโดยป้องกันเกินกว่ากรณีแห่งการจำต้องกระทำโดยสำคัญผิด ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 และเมื่อฟังว่าจำเลยกระทำความผิด ถือว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมซึ่งได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดของจำเลยอันเป็นไปตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคดีส่วนอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 ซึ่งค่าสินไหมทดแทนที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 กำหนดให้ชดเชยนั้นเป็นจำนวนที่เหมาะสมแก่ความผิดและพฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของจำเลยฟังขึ้นบางส่วน พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 มาตรา 69 และมาตรา 62 วรรคแรก และมาตรา 390 ประกอบมาตรา 62 วรรคสอง เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 288 ประกอบมาตรา 80 มาตรา 69 และมาตรา 62 วรรคแรก ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ให้จำคุกจำเลยมีกำหนด 2 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อุทัย โสภาสิตติ · อีรพงศ์ อุ่นชัย · กรวรรณ อาธารมาศ

